

Projekt

z dnia 18 kwietnia 2012

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR 18
RADY MIEJSKIEJ W KRAPKOWICACH**

z dnia 18 kwietnia 2012 r.

w sprawie załatwienia skargi z dnia 6 marca 2012 roku na działalność Burmistrza Krapkowic.

Na podstawie art.18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), w związku z art. 229 pkt.3 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), po rozpatrzeniu skargi na działalność Burmistrza Krapkowic i stanowiska Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej w Krapkowicach względem tej skargi, Rada Miejska w Krapkowicach uchwała , co następuje :

§ 1. Powyższa skarga jako nieuzasadniona z przyczyn określonych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały, podlega odmownemu załatwieniu.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej, zobowiązując go do przesłania skarżącemu odpisu niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem .

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Witold Rożałowski

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr 18
Rady Miejskiej w Krapkowicach
z dnia 18 kwietnia 2012 r.

Uzasadnienie

Wojewoda Opolski pismem z dnia 6 marca 2012 r. nr NK.V.1411.20.2012.RG przekazał skargą na działalność Burmistrza Krapkowic w związku z odmową wystąpienia do sądu powszechnego z wnioskiem o zasiedzenie służebności drogowej..

Zgodnie z art. 227 Kodeksu postępowania administracyjnego, przedmiotem skargi może być w szczególności zaniechanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw.

Przedmiotowa skarga dotyczy kwestii poruszanych kilkakrotnie w pismach kierowanych przez Skarżących do Urzędu Miejskiego w Krapkowicach, w których Skarżący zwracali się o przejęcie przez Gminę części nieruchomości stanowiących działki o numerach 254, 256, i 257 celem jej zagospodarowania jako przejście wykorzystywane przez mieszkańców Rogowa, łączące ulicę Kościuszki z ul. Opolską.

Z treści będących w posiadaniu tut. Urzędu dokumentów i informacji wynika, iż na podstawie ugody zawartej w dniu 11 maja 1939 r. została ustanowiona służebność drogi, obciążająca nieruchomość położoną w Rogowie karta nr 42 o pow. 2.67,44 ha, stanowiącą własność osób fizycznych. Służebność ustanowiono na rzecz każdorazowych właścicieli nieruchomości gruntowej położonej w Rogowie karta nr 236, której właścicielem w dacie zawarcia ugody pozostawała osoba fizyczna – właściciel gospody. Prawo drogi zostało także rozszerzone na rzecz wszystkich osób przechodzących do nieruchomości, na której położona jest gospoda – przedmiotem rzeczony ugody było natomiast rozszerzenie ustanowionej służebności o dodatkowy pas 60 cm. Zgodnie z aktualnym stanem prawnym, chodnik łączący ulicę Kościuszki z ulicą Opolską, z którego korzystają mieszkańcy Rogowa Opolskiego zlokalizowany jest na obszarze działek o numerach: 254 (KW nr 33380/ST), 256 (KW nr 17800/ST) i 257 (KW nr 22599/ST), przy czym w wyniku przeniesienia zapisów do nowozałożonej księgi wieczystej, prowadzonej dla nieruchomości obejmującej działkę nr 254 nie zostały przeniesione zapisy dotyczące obciążenia w/wym. służebnością drogi, zgodnie z treścią opisanej na wstępie ugody, a co za tym idzie brak jest podstaw prawnych żądania od właścicieli udostępnienia części tej nieruchomości w celu korzystania z chodnika łączącego ulicę Kościuszki z ulicą Opolską.

Zgodnie z art. 292 Kodeksu cywilnego, służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia, przy czym odpowiednie zastosowanie znajdują w tym przypadku przepisy o nabyciu przez zasiedzenie własności nieruchomości, z których treści wynika, iż podstawą nabycia prawa w tym trybie jest wykazanie nieprzerwanego okresu posiadania nieruchomości (w przypadku służebności korzystania z widocznego i trwałego urządzenia) przez okres odpowiednio dwudziestu lub trzydziestu lat – w zależności od charakteru tego posiadania (art. 172 i nast. Kodeksu cywilnego).

Stosownie jednak do art. 285 § 1 Kodeksu cywilnego, istotą służebności gruntowej jest obciążenie danej nieruchomości na rzecz każdorazowego właściciela innej nieruchomości (tzw. nieruchomości władnącej), tj. nieruchomości dla której służebność ma istotne gospodarcze znaczenie, gdyż zgodnie z § 2 tego przepisu, służebność gruntowa może mieć jedynie na celu zwiększenie użyteczności nieruchomości władnącej lub jej oznaczonej części.

W przedmiotowej sprawie, zakresem służebności ustanowionej na mocy ugody z dnia 11 maja 1939 r. było prawo drogi, ustanowione na rzecz osoby fizycznej – wówczas właściciela nieruchomości władnącej, na której zlokalizowana była gospoda – stąd staraniem właścicieli uzasadnionym koniecznością zapewnienia dostępu do ich nieruchomości było uzyskanie prawa przechodu przez nieruchomości sąsiednie dla nieograniczonego kręgu osób korzystających z tego obiektu.

W tym stanie rzeczy, z ewentualnym wnioskiem w przedmiocie nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie mogliby wystąpić wyłącznie właściciele działki nr 241/2, na rzecz której pierwotnie służebność ta została ustanowiona, gdyż ukształtowana w ten sposób służebność zwiększałaby niewątpliwie użyteczność

stanowiącej ich własność nieruchomości. Gmina byłaby legitymowana do wystąpienia z tego rodzaju wnioskiem wyłącznie w sytuacji gdyby pozostawała właścicielem nieruchomości, na rzecz której pierwotnie służebność ta została ustanowiona – właścicielem nieruchomości władnącej albo byłaby posiadaczem znajdujących się na tej nieruchomości budynków, budowli lub innych obiektów wykorzystywanych w celu realizacji swoich zadań. Ze znajdujących się w posiadaniu tut. Urzędu informacji wynika, iż własność przedmiotowej nieruchomości przysługuje osobom fizycznym – osoby te posiadają zatem interes prawny w wystąpieniu z wnioskiem o nabycie tego rodzaju służebności w drodze zasiedzenia.

Zgodnie z art. 296 Kodeksu cywilnego istnieje także możliwość ustanowienia służebności osobistej poprzez obciążenie nieruchomości określonego rodzaju prawem, którego treść odpowiada treści służebności gruntowej na rzecz oznaczonej osoby fizycznej. Z uwagi na jednoznaczną treść tego przepisu brak jest jednak podstaw do ustanowienia tego rodzaju prawa na rzecz Gminy, która w obrocie prawnym funkcjonuje jako osoba prawna.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż przedmiotowy chodnik używany jest przez mieszkańców Rogowa Opolskiego w celu swobodnego przejścia od ulicy Kościuszki do ulicy Opolskiej i stanowi tzw. „skrót”, łączący obie ulice. Stanowi więc znajdujące się na nieruchomości urządzenie służące do ruchu pieszych. Tym samym, brak jest także dostatecznych podstaw do podjęcia przez Gminę jakichkolwiek działań w celu nabycia części objętych służebnościami nieruchomości z przeznaczeniem na zapewnienie i utrzymanie swobodnego przejścia. Jak już nadmieniono, do zadań własnych gminy należą sprawy z zakresu zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty, w tym sprawy gminnych dróg i ulic (art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym). Zgodnie jednak z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2007 r., Nr 19, poz. 115 z późn. zm.) droga gminna stanowi drogę publiczną określonej kategorii, z przeznaczeniem do prowadzenia ruchu drogowego, dostępną do powszechnego korzystania. Zakresem tego pojęcia nie są natomiast objęte ciągi komunikacyjne przeznaczone do ruchu pieszych (chyba, że stanowią część drogi). Mając na względzie, iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.) środki budżetu Gminy mogą być wydatkowane wyłącznie na realizację zadań pozostających w zakresie działania tej jednostki, zakup w/wym. nieruchomości byłby możliwy wyłącznie w celu realizacji celu publicznego polegającego na budowie drogi gminnej w rozumieniu przepisów cyt. wyżej ustawy o drogach publicznych, przy czym ewentualne czynności w tym zakresie musiałyby być poprzedzone długotrwałą i generującą dodatkowe koszty procedurą podziału nieruchomości, w wyniku której po stronie właścicieli działek nabytych przez gminę pod budowę drogi powstałyby uzasadnione roszczenia o charakterze odszkodowawczym.

Uwarunkowania faktyczne i prawne związane z przedmiotową sprawą zostały szczegółowo przedstawione Skarżącym na piśmie dwukrotnie: w odpowiedzi Burmistrza na pismo z dnia 15 listopada 2011 r. oraz w odpowiedzi Burmistrza na pismo z dnia 5 stycznia 2012 r., w których wskazywano na brak prawnych możliwości podjęcia przez Gminę jakichkolwiek działań w tym zakresie.

Wobec powyższego, wniesioną skargę uznaje się jako bezzasadną.

Uzasadnienie